

∞ De rit naar het dodenhuis ∞

Christian Deterink

"Dennis, wakker worden! We moeten over een uur al in het ziekenhuis zijn!"

Dennis draaide zich kreunend om in zijn bed en probeerde kwampachtig zijn schreeuwende moeder niet te horen. Hij wist dat het niet zou lukken. Vanaf nu zou zijn moeder elke twee minuten van onder aan de trap zijn naam roepen, of beter gezegd; krijsen, tot hij eindelijk op zou staan.

Hij kon dat dus nu beter meteen doen. Maar daar had Dennis weinig zin in. Terwijl hij zijn hoofd begroef in het kussen, dreven nog steeds de beelden voor zijn ogen van de nachtmerrie die hij had gehad. Want zo zou je die droom die hij die nacht had gehad toch wel mogen noemen.

Het begon allemaal nog wel zo gewoontjes. Hij zat naast zijn moeder in de auto. Terwijl ze reed zette ze de muziek harder op de radio. Een nummer uit de tijd dat zij jong was gebleven, maar Dennis kende het uit de Top 100 Allertijden van vorig jaar, "Child in Time" van Deep Purple. Dennis kende ook de weg waarover ze reden, de provinciale route tussen Denekamp en Almelo. Maar hoe gewoon de situatie ook was, ook nu hij wakker was, herinnerde hij zich nog duidelijk de enorme angst die hij in zijn droom gevoeld had. Het hart klopte hem in de keel en Dennis keek in de auto voortdurend schichtig om zich heen. Alsof hij bang was dat er iets ergs zou gebeuren. En, terwijl ze door reden, werd die angst steeds groter. Dennis vroeg tegen zijn moeder om de auto te stoppen of om te keren. Zijn moeder luisterde niet, of kon hem moeilijk horen over de radio. Hij begon te roepen. Nu hoorde zijn moeder hem, maar ze wilde hem geen aandacht schenken. Maar Dennis kon zich niet langer stil houden, pure doodangst schoot door zijn lijf en hij begon te gillen. Eindelijk keek zijn moeder, met een verstoorde en geïrriteerde blik, opzij. En toen...

"Dennis! Als je nu niet komt dan sleur ik je uit bed, tot beneden toe."

Verward opende hij zijn ogen. Uit de toon van haar stem wist hij dat hij maar beter nu kon opstaan. Hij werkte zich overeind en merkte verbaasd dat zijn hoofd klam van het zweet was. Dit had hij nog nooit gekregen van een boze droom.

Kreunend stond Dennis op uit bed. Snel schoot hij wat kleren aan en stommelde de kamer uit.

Na een kort bezoek aan de badkamer roffelde hij de trap af en snelde de woonkamer binnen.

"Ben je daar eindelijk?", vroeg zijn moeder verwijtend. Ze wees naar de gedekte keukentafel,

"Daar staat je ontbijt."

Dennis ging bedeed zitten en begon te eten. Terwijl hij langzaam kauwend het brood at, kwam de droom ook weer terug in zijn hoofd, opstopbaar.

"Alsjeblieft, stop de auto, stop het", hoorde hij zichzelf gillen boven de climax van Child in Time uit. Zijn moeder keek hem bevreemd aan, met ogen die naast verbazing nu ook angst verrieden.

"Wat is er toch met je?"

"Mam, kijk uit!", gilde Dennis nog. Zijn moeder had de aandacht op de weg voor hun te lang verloren en was naar de andere weghelft uitgeweken. Een vrachtwagen, groot als een machtig roofdier en met twee knipperende koplampen die leken op de wrede ogen van een verschrikkelijk monster, kwam recht op hun af.

Zijn moeder zag het nu ook, gilde en gaf een ruk aan het stuur. Ze passeerden de vrachtwagen aan de linkerkant op een haar na, kwam in de berm, schoten met hoge snelheid door, en vlogen het dijklichaam van de weg af. Heel even waren ze geheel los van de grond, in een bijna magisch moment. Toen zag Dennis de boom, een enorme eik, voor zich oprijzen. Precies op hun pad. Hij had zelfs geen gelegenheid meer te gillen, toen boorde hun auto zich al frontaal in de eik.

"Dit is het einde", wist Dennis. De klap was enorm, en terwijl hij, met zijn gordel nog om, tegen de voorruit geslingerd werd, hoorde hij hoe het metaal van de auto krijsend uit elkaar gescheurd werd. Dennis voelde hoe de botten van zijn benen onder hem, die klem kwam te zitten tussen het in elkaar gedrukte metaal van de auto, verbrijzeld werden. De pijn was totaal overweldigend, maar tegelijkertijd ging het zo snel dat hij nauwelijks tijd had dit te beseffen. Hij zag zwarte en rode vlekken, maar zijn blik was nog duidelijk genoeg om te zien hoe de auto om hem heen vrijwel meteen vlam vatte. Hij probeerde te kijken waar zijn moeder was, maar ondervond dat hij geen enkele controle meer over zijn lichaam had. De hele auto vulde zich intussen in een mum van tijd met vuur. Machteloos moest hij toezien hoe de vlammen inmiddels ook aan zijn kleren likten.

Redeloze, totale paniek en pure angst hadden nu totaal bezit van hem genomen. Nee, dit kon niet gebeuren... Maar het gebeurde! Het vuur had allang zijn kleren verbrand, verteerde nu zijn huid en at zijn vlees weg. De pijn was erger dan Dennis zich ooit had kunnen voorstellen. "Nee", maalde nog steeds door zijn hoofd, "dit kan niet". Maar inmiddels was het vuur overal. Hij kreeg geen lucht meer, zag alleen nog maar vuur en rook. Het vuur vrat nu ook aan zijn gezicht en hij voelde hoe zijn huid wegsmolt. Toen verloor hij het zicht in zijn ogen en werd alles zwart. Zwarter dan zwart eigenlijk kon zijn.

"... Dennis!"

Hij schrok op en merkte dat hij aan de eettafel zat en, mechanisch, op een boterham zat te kauwen.

"Wat is er toch met je?", vroeg zijn moeder, die voor hem stond, bezorgd.

Dennis zuchtte diep en voelde dat zijn hartslag kalmeerde. Moest hij zijn moeder van de nachtmerrie vertellen? Ach, dat had geen zin. Hij was geen klein kind meer! Het was gewoon maar een droom geweest. Hoe echt het allemaal ook had geleken...

"Nare droom gehad...", bromde hij tenslotte.

"Och, jongen", zei zijn moeder op zorgzame toon, "bang voor wat er gaat gebeuren op het ziekenhuis?"

Dennis knikte maar.

"Het zijn je amandelen maar hoor", probeerde ze hem gerust te stellen, "een dertien in een dozijn ingreep. Je bent morgen alweer thuis! Kom, drink je melk op, dan kunnen we weg."

Hij deed wat ze vroeg. Na nog een laatste knuffel met zijn vader en broertje, die ook net in hun pyjama's naar beneden waren gestommeld, verlieten ze het huis.

"Maak je niet druk", zei zijn moeder, toen ze beide waren ingestapt in de auto, "het komt allemaal goed. Zo erg is het niet. We gaan maar naar het ziekenhuis!"

"Het dodenhuis...", bromde Dennis op koppige toon. Zo noemde zijn buurjongen ziekenhuizen altijd. Hij had het bijna gedachteloos overgenomen.

"Praat je buurjongen toch niet na. Waar is je verstand?", zei zijn moeder streng.

Dennis knikte en vermande zich. Hij probeerde de beelden uit zijn geest te drukken. Het was maar een droom hield hij zich voor. Het was maar een droom...

Ze reden weg, en na een korte rit door het dorp sloegen ze de provinciale weg op richting Almelo.

Dennis voelde een nare steek in zijn onderbuik. Natuurlijk, het ziekenhuis was in Almelo! Ze zouden dezelfde weg volgen als in zijn nachtmerrie. Dat realiseerde hij zich nu pas.

Hij probeerde zichzelf gerust te stellen. Misschien was hij onderbewust toch wel bang voor de operatie. Dat zou een verklaring zijn waarom hij zijn angstdroom geprojecteerd had op de route van zijn huis naar het ziekenhuis. Aan de andere kant, de droom had zo echt geleken. Normaal kon hij zich 's ochtends nooit de dromen van de voorgaande nacht herinneren. Bijna een lucide droom, bedacht Dennis. Hij had hier laatst, bij toeval, op internet het een en ander over gelezen. Een jongen die meende dat hij lucide dromen had, en deze bijhield in een dagboek. Dennis had hier passages uit gelezen. Oninteressante, zelfs saaie verhaaltjes waarin doorgaans bitter weinig gebeurde. Er was niets lucide aan, vond Dennis. De verzinsels van een doodgewone jongen die een beetje interessanterig probeert te doen.

Maar nu, die droom die hij zelf had gehad, was anders. Misschien bestonden lucide dromen echt...

"Wat ben je stil...", zei zijn moeder naast hem aan het stuur. Ze boog zich voorover en zette de radio aan. De radio, besepte hij! Angst nam opnieuw heel even van hem bezit, en hij tuurde om zich heen. Het was druk op de weg, merkte hij en ze bevonden zich nu juist voorbij Albergen. Tot de plaats waar ze in zijn droom verongelukt waren was het nog geen twee kilometer.

"Mam, ik heb hier een slecht gevoel over", zei hij voorzichtig.

"Rustig toch, jongen, alles komt goed."

"In mijn droom...", begon Dennis. Hij besepte dat ze hem nooit zou geloven, "...zitten we ook in deze auto."

"Hmm hmm", zei zijn moeder afwezig.

Dennis werd nijdig en ongeduldig: "En we verongelukken, mam!"

"Wat zeg je toch allemaal, Dennis?"

"We verongelukken! Knallen frontaal tegen een boom en worden levend verbrand!"

Zijn moeder keek hem verwijtend aan, "Dennis, zeg toch niet zo van die akelige dingen!"

"Maar ik heb het gezien!", zei Dennis op hoge toon.

"Ik wil er niets meer over horen!"

Een nieuw nummer werd op de radio gedraaid. Toen Dennis het herkende brak het kille angstzweet hem uit. Child in Time van Deep Purple. Het hart klopte hem in de keel.

"Mam!"

"Hou je mond", zei zijn moeder boos, "mij zo op stang jagen met die enge verhalen." En terwijl ze dat zei draaide ze aan de volume-knop. De dreigende muziek van Deep Purple vulde nu de gehele auto.

Dennis was de paniek voorbij en keek schichtig om zich heen. Nog maar een paar honderd meter van waar het allemaal gebeurde, hij kon de bomengroep van hieraf bijna zien.

"Mamma, stop de auto, alsjeblieft, laten we teruggaan", smeekte hij.

"Wat heb je toch? Zo vreemd heb je nog nooit gedaan, Dennis", zei zijn moeder, "je bent helemaal van streek! Laat me toch even naar die muziek luisteren." Ze zette het volume nog hoger.

Dennis kreeg het opeens heel koud. Hij had het gevoel alsof hij in een film zat die hij eerder had gezien. De auto's om hem heen, de muziek van Deep Purple, die steeds heviger werd. Een film die niet meer gestopt kon worden en hem mee zou sleuren de dood in. Het was alsof hij weer voelde hoe het vuur om hem heen sloeg, hoe zijn huid om hem heen wegsmolt. De verschrikkelijke allesbeheersende pijn.

"Alsjeblieft, stop de auto!", gilde Dennis nu hysterisch en hij begon te huilen, "Stop het ..."

Zijn moeder keek opzij en keek hem aan, boos en geïrriteerd. Toen pas zag ze zijn van angst verwrongen gezicht en de tranen. Haar ogen werden groot van verbazing.

"Wat is er toch met je?"

"Mam, kijk uit!", gilde Dennis nog. Maar het was al gebeurd. De auto was naar de andere weghelft afgedreven. Daar had je de vrachtwagen al. Zijn moeder die een verschrikte gil uitstiet. De auto, die met een ruk afboog naar links en de weg af vloog. Daar had je de boom al. "God nee", dacht Dennis, "dit kan niet echt waar zijn." Hij begon te gillen.

Hij knipperde verward met zijn ogen en keek om zich heen. Hij lag in bed, op een vreemde manier in zijn klamme dekens verstrikt. Ijl ochtendlicht scheen door zijn gordijnen. Een droom, dus toch...

Toen klonk de stem van zijn moeder: "Dennis, wakker worden! We moeten over een uur al in het ziekenhuis zijn!"

